

اثر متقابل محرومیت از نور و ملاتونین بر القای LTP در نورون‌های ناحیه CA1 هیپوکامپ موش صحرائی

سید علیرضا طلائی زواره^{۱*}، وحید شیبانی^۱، محمود سلامی زواره^۳

خلاصه

سابقه و هدف: سیگنال‌های حسی محیطی به ویژه در اووان زندگی اثر شگرفی در تکامل و عملکرد مغز دارند. در این تحقیق اثر محرومیت از نور و هورمون ملاتونین روی پدیده تقویت پاسخ‌های میدانی ثبت شده در ناحیه CA1 هیپوکامپ مورد بررسی قرار گرفته است. **مواد و روش‌ها:** این مطالعه به صورت in vivo روی دو گروه (n=۳۲) در موش‌های صحرائی نر ۴۵ روزه صورت گرفت. یک گروه در دوره‌های روشنایی - تاریکی استاندارد (Light Reared-LR) و گروه دیگر از بدو تولد تا لحظه آزمایش در تاریکی کامل (DarkReared-DR) پرورش یافتند. موش‌های هر گروه به دو زیرگروه کنترل و دریافت‌کننده دارو تقسیم شدند. با تحریک کولترال شافر ناحیه CA3 هیپوکامپ، پاسخ‌های میدانی نورون‌ها در ناحیه CA1 ثبت شدند. ۳۰ دقیقه پس از پایدار شدن پاسخ‌ها، در گروه‌های کنترل، نمکی و در گروه‌های دارو، ملاتونین با غلظت ۲ میکروگرم تزریق گردید و ۳۰ دقیقه دیگر ثبت ادامه یافت. سپس تحریک تتانیک اعمال شد و آزمایش به مدت ۱۲۰ دقیقه دیگر ادامه یافت. **نتایج:** نتایج این مطالعه نشان می‌دهد که در هر گروه کنترل LR و DR، LTP القا شد ولی بزرگی و پایداری آن در گروه LR بیشتر بود. ملاتونین در هر دو گروه LTP را کاهش داد. این کاهش در موش‌های LR بسیار محسوس‌تر از موش‌های DR بود. **نتیجه‌گیری:** به نظر می‌رسد که ملاتونین موجب مهار LTP در پاسخ‌های ناحیه CA1 می‌شود که این اثر مهارتی در گروه LR بسیار برجسته است. علت اثر ناچیز ملاتونین در گروه DR می‌تواند به حساسیت پایین‌تر گیرنده‌های این هورمون به دلیل افزایش سطح سرمی ملاتونین ناشی از نگهداری حیوانات در تاریکی نسبت داده شود.

واژگان کلیدی: محرومیت از نور، ملاتونین، LTP، هیپوکامپ، موش صحرائی

۱- گروه فیزیولوژی و فارماکولوژی دانشکده پزشکی دانشگاه علوم پزشکی کرمان - مرکز تحقیقات علوم اعصاب

۲- دانشیار گروه فیزیولوژی و فارماکولوژی دانشکده پزشکی دانشگاه علوم پزشکی کاشان

* نویسنده مسؤل: سیدعلیرضا طلائی زواره

آدرس: کرمان، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی، گروه فیزیولوژی و فارماکولوژی

پست الکترونیک: napresia@yahoo.com

تلفن: ۰۹۱۳ ۳۶۲ ۲۴۰۳

دورنویس: ۰۳۶۱ ۵۵۵۱۱۱۲

تاریخ دریافت: ۸۶/۴/۴

تاریخ پذیرش نهایی: ۸۶/۹/۲۹

مقدمه

حوادث رخ داده، اجزا و ارتباطات آنها بنیان می‌گذارد و در محدوده‌ای وسیع قابلیت انعطاف‌پذیری بالایی را به آنها می‌بخشد [۱]. به دلیل تمایز آناتومیکی و فیزیولوژیکی خوب بین نواحی مختلف هیپوکامپ بررسی القای حافظه در آن به آسانی صورت می‌گیرد [۳]. نقش تجربی حسی در تشکیل مدارهای عصبی به مقدار زیادی در سیستم بینایی پستانداران مورد مطالعه قرار گرفته است [۴]. وجود سیگنال‌های بینایی برای بلوغ ساختمانی و عملی ارتباطات در سیستم بینایی امری حیاتی است [۵]. تغییرات وابسته به تجربه اغلب محدود به دوره‌های بحرانی مشخصی در اوایل

دستگاه بینایی پستانداران یکی از مراکز عمده ورودی حسی به دستگاه عصبی است و بخشی از پیام‌های بینایی رسیده پس از پردازش در قشر مربوطه از طریق قشر اتورینال وارد تشکیلات هیپوکامپ می‌شوند [۱]. ساختمان‌های تشکیل‌دهنده لوب تمپورال میانی به ویژه هیپوکامپ برای برقراری حافظه درازمدت ضروری می‌باشند. به ویژه این که احتمال دخالت این بخش‌ها در تثبیت اطلاعات در قشرهای ارتباطی وجود دارد [۲]. تقابل عمل قشری - هیپوکامپی حافظه‌های پایدار و دائمی را برای

هیپوکامپ می‌باشیم.

مواد و روش‌ها

حیوانات: این مطالعه به روش تجربی بر روی ۳۲ راس موش صحرایی نر نژاد Wistar ۴۵ روزه با وزنی حدود ۱۱۰ تا ۱۵۰ گرم استفاده شد. در هر قفس ۴ راس حیوان نگهداری می‌شدند و حیوانات از نظر دسترسی به آب و مواد غذایی آزاد بودند. درجه‌ی حرارت محل نگهداری حیوانات ۱۹ تا ۲۳ درجه‌ی سانتی-گراد بود. از نظر شرایط نوری حیوانات به دو گروه اصلی روشنایی (Light Reared-LR) که از بدو تولد تا ۴۵ روزه‌گی در شرایط طبیعی حیوان‌خانه یعنی ۱۲ ساعت روشنایی و ۱۲ ساعت تاریکی پرورش یافته بودند و گروه اصلی تاریکی (Dark Reared-DR) که از بدو تولد تا ۴۵ روزه‌گی در تاریکی کامل (۲۴ ساعت) قرار داشتند تقسیم شدند. در پایان هر گروه اصلی به دو زیرگروه ($n=8$) تقسیم شد. یکی از این زیرگروه‌ها هورمون ملاتونین دریافت می‌کرد (گروه دارو) و به حیوانات گروه دیگر حلال این هورمون یعنی محلول نمکی تزریق می‌شد (گروه شاهد).

بیهوشی و جراحی: ۳۰ دقیقه قبل از انجام آزمایش، موش‌ها به آزمایشگاه منتقل شده و به واسطه‌ی تزریق داخل بطنی داروی اورتان (۱/۵ گرم به ازای هر کیلوگرم وزن بدن) بیهوش می‌شدند. مزیت این دارو ایجاد یک بیهوشی کامل و پایدار می‌باشد و در حین آزمایش احتیاجی به تزریق دوباره دارو نیست. با استفاده از رفلکس قرنیه و اعمال تحریک دردناک به پنجه‌ی پای-حیوان از بیهوشی کامل اطمینان حاصل می‌شد. پس از ثابت نمودن سر حیوان در دستگاه استریوتاکس (Stoelting)، با تزریق ۰/۵ میلی‌لیتر محلول لیدوکائین زیر پوست سر حیوان بی‌حسی موضعی نیز ایجاد می‌گشت. سپس با استفاده از قیچی نوک‌تیز پوست سر از ناحیه پشت گردن تا نزدیک بینی برداشته شده و تمامی بافت‌ها به طور کامل کنار زده می‌شدند تا جعبه نمایان شود.

تعیین محل کانول و الکترودها: پس از تعیین نواحی برگما، لامبدا و خط وسط روی جعبه محل قرارگیری کانول و الکترودها به وسیله‌ی اطلس استریوتاکس [۲۰] مشخص می‌شد. محل استقرار کانول ۱/۵ میلی‌متر در جهت جانبی برگما بود و الکتروود تحریکی ۴/۲ میلی‌متر پشت برگما و ۳/۸ میلی‌متر در جهت جانبی خط وسط قرار می‌گرفت. در نقطه‌ای که ۳/۴ میلی‌متر پشت برگما و ۲/۵ میلی‌متر دورتر از خط وسط بود الکتروود ثبات مستقر می‌شد. سپس با دقت و توسط یک مته‌ی دندانپزشکی محل‌های علامت‌گذاری شده سوراخ می‌شد به طوری که در پایان جهت امکان عبور کانول و الکترودها سخت شامه توسط یک سوزن

زندگی است که مدارهای نوروئی در دستگاه‌های مختلف حسی شکل‌پذیری قابل توجهی را نسبت به ورودی‌های حسی به نمایش می‌گذارند [۶، ۷]. به عنوان مثال گزارش شده است هنگامی که قشر بینایی در اوان زندگی دچار محدودیت دریافت تحریکات حسی می‌شود تغییرات غیرقابل برگشتی در آن اتفاق می‌افتد [۸]. همچنین گزارش‌هایی در مورد اثر محرومیت از بینایی روی مکانیسم‌های پیشنهادی حافظه و یادگیری یعنی تقویت درازمدت (Long-term potentiation: LTP) و تضعیف درازمدت (Long-term depression: LTD) موجود می‌باشد [۴، ۹، ۱۰، ۱۱]. به عنوان مثال Berry و همکارانش نشان داده‌اند که در موش‌های صحرایی جوان محروم از بینایی، بر خلاف موش‌های صحرایی طبیعی هم‌سن خود، تمایل به LTP کاهش می‌یابد [۱۲]. با توجه به مطالب ذکر شده در بالا، احتمال دارد تغییر در تجربه‌ی حس بینایی در دوره‌ی بحرانی تکامل مغز بر فعالیت نورون‌های ناحیه‌ی هیپوکامپ موثر باشد. بر اساس اطلاعات موجود تاکنون تحقیقی در این مورد صورت نگرفته است و اولین هدف ما از این تحقیق، بررسی اثر محرومیت از بینایی بر پاسخ‌های نوروئی این ناحیه است. از طرف دیگر تغییر در تجربه‌ی حس بینایی ناشی از به هم خوردن سیکل‌های تاریکی و روشنایی شبانه‌روزی می‌تواند ریتم سیرکادین ترشح هورمون‌ها را نیز مختل کند. ریتم ترشح ملاتونین (هورمون مترشح از غده پینه آل) به وضوح تحت تاثیر ریتم‌های سیرکادین است و تغییرات غلظت ملاتونین در گردش در طول شبانه‌روز یک سیگنال هورمونی تابع تغییرات نور در محیط اطراف حیوانات است [۱۳]. ملاتونین پس از ترشح وارد مایع مغزی نخاعی و خون شده و اثرات خود را از طریق گیرنده‌های غشایی به انجام می‌رساند [۱۳] که حضور آنها در نواحی مختلف مغز پستانداران به ویژه در هیپوکامپ مغز به اثبات رسیده است [۱۴]. نتایج تحقیقات دانشمندان حاکی از موثر بودن ملاتونین بر شکل‌پذیری سیناپسی نورون‌های نواحی مختلف سیستم عصبی مرکزی است. به عنوان مثال ملاتونین می‌تواند پتانسیل‌های برانگیخته در ناحیه CA1 هیپوکامپ موش صحرایی به واسطه‌ی تحریکات کم‌فرکانس و پرفرکانس را مهار کند [۱۵]. علی‌رغم گزارش‌های دیگری مبنی بر اثرات مهار ملاتونین بر القای LTP در هیپوکامپ [۱۶]، هسته سوپراکیاسماتیک [۱۷] و قشر نو [۱۸]، Argyriou و همکارانش بیان داشتند که تزریق داخل بطنی ملاتونین تشکیل حافظه‌ی کوتاه‌مدت در موش صحرایی را تسهیل می‌کند [۱۹]. در این مطالعه ما در صدد بررسی میزان میان‌کنش تغییر در تجربه‌ی حس بینایی (در اینجا محرومیت از نور) و تغییر ریتم ترشح هورمون ملاتونین بر فعالیت نورون‌های ناحیه‌ی

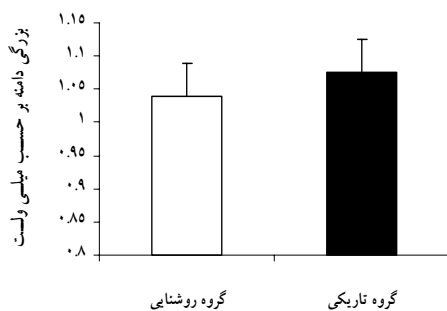
مدت زمان هر پالس تحریکی نیز ۰/۱ هزارم ثانیه بود. پس از تحریک تتانیک روند تحریک و ثبت به مدت ۲ ساعت ادامه می- یافت. از نرم‌افزار Scope for Windows ساخت شرکت PowerLab برای پدیده‌های تحریک و ثبت و نیز تجزیه و تحلیل پاسخ‌ها استفاده شد. در تجزیه و تحلیل نتایج، درصد تغییر دامنه‌ی پاسخ‌ها بر حسب میلی‌ولت قبل و بعد از دریافت دارو و بعد از اعمال تحریک تتانیک مورد ارزیابی قرار گرفت. معیار وقوع LTP و LTD به ترتیب حداقل ۲۰ درصد افزایش و کاهش در دامنه‌ی پاسخ‌ها پس از تحریک تتانیک بود. داده‌ها با استفاده از آزمون ANOVA دو سویه به همراه آزمون Tukey آنالیز شد و $p < 0/05$ معنی دار تلقی شد.

نتایج

در این مطالعه اثر متقابل محرومیت از بینایی و هورمون ملاتونین بر پاسخ‌های پایه نورون‌های ناحیه‌ی CA1 هیپوکامپ و نیز القای LTP در این پاسخ‌ها مورد بررسی قرار گرفت.

(۱) خصوصیت پاسخ‌های پایه ناحیه CA1 هیپوکامپ

الف) اثر محرومیت از بینایی بر پاسخ‌های پایه: بررسی fEPSP های ثبت شده در ناحیه‌ی CA1 هیپوکامپ در پاسخ به تحریک کولترال‌های شافر نشان داد که میانگین دامنه‌ی پاسخ‌ها در گروه کنترل LR، $1/04 \pm 0/066$ میلی‌ولت و در گروه کنترل DR، $1/07 \pm 0/059$ میلی‌ولت بود. آزمون ANOVA دوسویه بیانگر آن است که اختلاف دامنه بین دو گروه معنی‌دار نیست (نمودار شماره ۱).

نمودار ۱- مقایسه میانگین دامنه در گروه‌های تاریکی و روشنایی. اختلاف دامنه بین دو گروه معنی‌دار نبود.

(ب) اثر ملاتونین بر پاسخ‌های پایه: تزریق داخل بطنی

ملاتونین تاثیر عمیقی بر دامنه‌ی fEPSPها در هر دو گروه LR و DR داشت. در گروه LR ملاتونین، دامنه‌ی پاسخ‌های پایه را از $0/938 \pm 0/004$ میلی‌ولت به $1/052 \pm 0/026$ میلی‌ولت

بسیار ظریف پاره می‌شد.

کانول و الکتروگذاری: کانول به طول ۱۰ میلی‌متر از

سرسرتنگ شماره ۲۴ تهیه شده بود و با یک پنس ظریف به آرامی و کاملاً عمود بر مجسمه ۴ میلی‌متر پایین می‌رفت تا به بطن جانبی برسد. پس از آن کانول با سیمان دندانپزشکی در محل ثابت می- شد. الکترودها هر دو دوقطبی و از جنس استیل زنگ‌نزن با پوشش تفلون و قطر ۰/۰۰۵ اینچ (A-M Systems) بودند. الکترودها تحریکی ۲/۴ میلی‌متر از سطح سخت شامه پایین برده می‌شد تا به کولترال‌های شافر نورون‌های ناحیه CA3 هیپوکامپ برسد. الکترودها ثابت نیز با فواصل ۱۰ میکرونی و با دقت حدود ۲/۵ میلی‌متر زیر سخت شامه برده می‌شد تا به دندریت نورون‌های ناحیه CA1 هیپوکامپ برسد. محل صحیح الکترودها با روش الکتروفیزبولوژیکی ردیابی می‌شد. پس از قرار گرفتن الکترودها در محل اختصاصی و برای اطمینان بیشتر با اعمال پالس‌های تحریکی زوج (Paired Pulse) صحت محل الکترودها مورد بررسی قرار می‌گرفت. بلندتر بودن دامنه‌ی دومین پاسخ نسبت به دامنه‌ی پاسخ اول نشان از درستی محل قرارگیری الکترودهای پایدار و تحریکی داشت.

تحریک و ثبت: در پاسخ به تحریک کولترال‌های شافر،

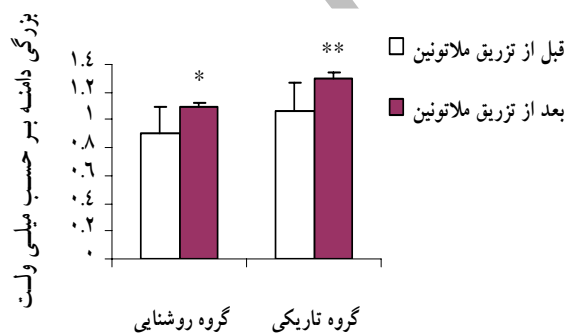
پتانسیل‌های پس‌سیناپسی تحریکی (Excitatory Post Synaptic Potential: EPSP) ناحیه‌ی CA1 هیپوکامپ ابتدا توسط آمپلی فایر (WSI, A3308, I.R.Iran) تقویت شده و سپس با ورود به Data (AD Instruments, Australia) Acquisition Board تبدیل به داده‌های رقومی شده و در پایان ثبت می‌شدند. پس از حدود ۳۰ دقیقه ثبت اولیه‌ی پاسخ‌ها و زمانی که دامنه‌ی پاسخ با شدت تحریک ثابت بدون تغییر می‌ماند منحنی Input/Output رسم می‌شد. شدتی از تحریک الکتریکی که در آن ۷۰ درصد حداکثر دامنه پاسخ به دست می‌آمد به عنوان شدت تحریک برای ادامه روند آزمایش و نیز برای اعمال تحریک تتانیک انتخاب می‌شد. تحریکات با فرکانس ۰/۱ هرتز، مدت ۱۰۰ میلی‌ثانیه و با تاخیر ۲ هزارم ثانیه اعمال می‌گردید. سپس به مدت ۳۰ دقیقه EPSP ثبت می‌شد. به دنبال آن در گروه‌های کنترل ۵ میکرولیتر محلول نمکی و در گروه‌های دارو ۵ میکرولیتر محلول محلول نمکی حاوی ۲ میکروگرم ملاتونین (Sigma-Aldrich) به مدت ۵ دقیقه داخل بطن تزریق می‌شد و ثبت به مدت ۳۰ دقیقه دیگر ادامه می‌یافت. سپس برای القای LTP در مدار نورونی مورد آزمایش تحریک تتانیک با فرکانس بالا (High Frequency Stimulation: HFS) اعمال می‌شد. الگوی این تحریک شامل ۱۰ قطار با فرکانس ۲۰۰ هرتز و فاصله‌ی ۲ هزارم ثانیه بود [۲۱].

کولترال‌های شافر در هیپوکامپ موش‌های صحرایی حاضر در گروه LR منجر به افزایش قابل توجهی در دامنه‌ی fEPSPها گردید (قبل از القای تحریک تتانیک: $1/148 \pm 0/009$ میلی‌ولت و بعد از آن: $1/47 \pm 0/488$ میلی‌ولت؛ حداکثر $10/99 \pm 0/46$ درصد افزایش) که این اختلاف معنی‌دار بود ($p < 0/001$). اثر اعمال تحریک تتانیک در گروه DR نیز افزایش دامنه fEPSPها بود (قبل از القای تحریک تتانیک: $1/098 \pm 0/007$ میلی‌ولت و بعد از آن: $1/34 \pm 0/265$ میلی‌ولت؛ حداکثر $4/07 \pm 1/24$ درصد افزایش). بر اساس آزمون آماری این اختلاف معنی‌دار بود ($p < 0/001$). به علاوه آزمون ANOVA نشان داد که اختلاف قابل توجهی بین افزایش دامنه fEPSPها در هر دو گروه مورد آزمایش وجود دارد ($F_{11, 1151} = 116.459$). آزمون Tukey بیان‌گر آن است که این اختلاف معنی‌دار نیست ($p = 0/9$) (نمودار شماره ۲). ویژگی دامنه‌ی fEPSPهای ثبت شده از گروه‌های مختلف در جدول شماره ۱ آورده شده است.

($12/24 \pm 2/12$ درصد) افزایش داد که بر اساس آزمون آماری این اختلاف معنی‌دار بود ($p < 0/001$). در گروه DR نیز دامنه‌ی fEPSPها قبل و بعد از تزریق ملاتونین به ترتیب $1/029 \pm 0/010$ میلی‌ولت و $1/177 \pm 0/032$ میلی‌ولت بود ($14/27 \pm 2/08$ درصد افزایش) که این اختلاف نیز معنی‌دار می‌باشد ($p < 0/001$). به علاوه آزمون ANOVA دو سویه نشان داد که اختلاف قابل توجهی بین دامنه‌ی fEPSPها در هر دو گروه مورد آزمایش وجود ندارد ($F_{11, 1151} = 116.459$). آزمون Tukey بیان‌گر آن است که این اختلاف معنی‌دار نیست ($p = 0/9$) (نمودار شماره ۲). ویژگی دامنه‌ی fEPSPهای ثبت شده از گروه‌های مختلف در جدول شماره ۱ آورده شده است.

۲) القای LTP در fEPSPهای ثبت شده از ناحیه‌ی CA1 هیپوکامپ

الف) LTP در گروه‌های شاهد: تحریک تتانیک

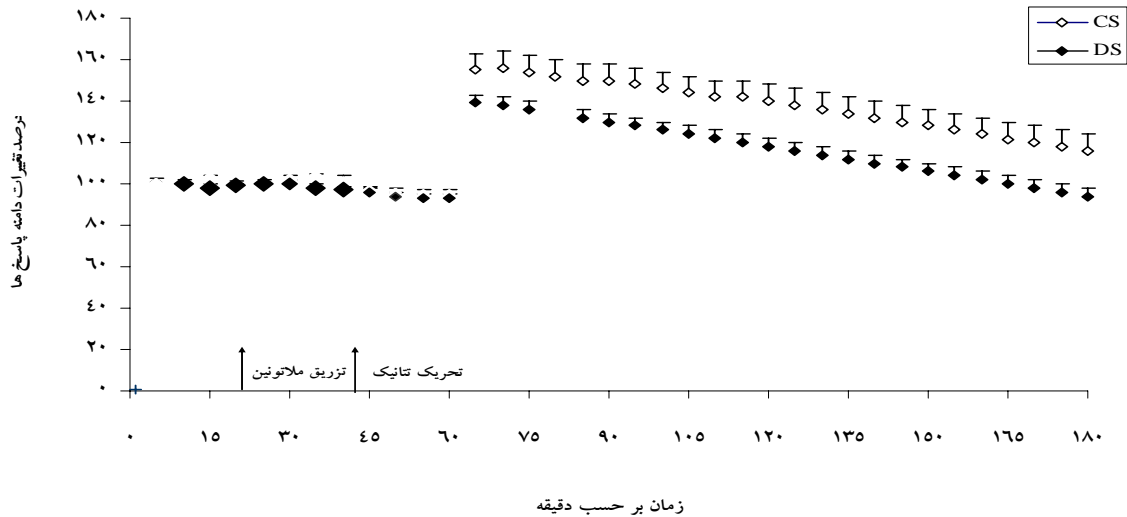
نمودار ۲- مقایسه اثر تزریق داخل بطنی ملاتونین بر دامنه‌ی پاسخ گروه‌های روشنایی و تاریکی

*: اختلاف بین مراحل قبل و بعد از تزریق ملاتونین در گروه روشنایی ($p < 0/001$)

** : اختلاف بین مراحل قبل و بعد از تزریق ملاتونین در گروه تاریکی ($p < 0/001$)

جدول ۱- خصوصیات دامنه گروه‌های روشنایی و تاریکی قبل و بعد از تزریق ملاتونین و نیز بعد از القای LTP را نشان می‌دهد

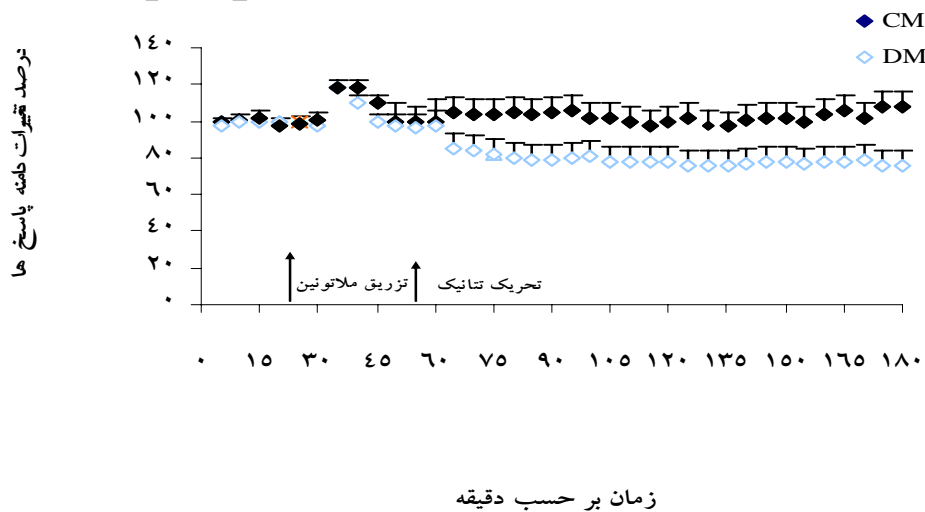
اندازه دامنه	گروه‌ها	
	قبل از تزریق ملاتونین	بعد از تزریق ملاتونین
	$0/938 \pm 0/004$ میلی‌ولت	$1/052 \pm 0/026$ میلی‌ولت
		بعد از القاء LTP
		$0/801 \pm 0/039$ میلی‌ولت
موش‌های پرورش یافته در روشنایی	$p < 0/001$ (قبل و بعد از تزریق دارو)	
	$p < 0/001$ (قبل و بعد از اعمال تحریک تتانیک)	
	قبل از تزریق ملاتونین	بعد از تزریق ملاتونین
	$1/029 \pm 0/010$ میلی‌ولت	$1/177 \pm 0/032$ میلی‌ولت
موش‌های پرورش یافته در تاریکی	$p < 0/001$ (قبل و بعد از تزریق دارو)	
	$p < 0/001$ (قبل و بعد از اعمال تحریک تتانیک)	

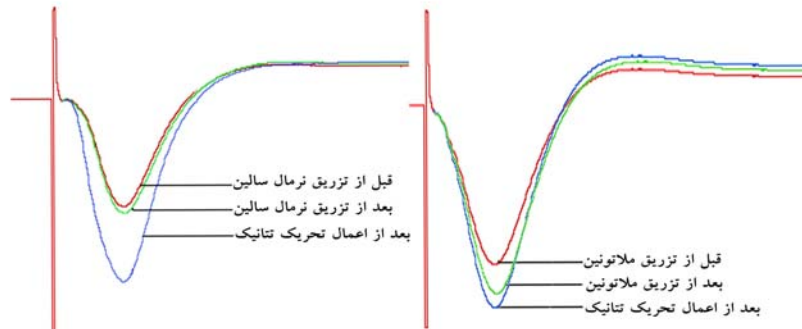
نمودار ۳- القای LTP در fEPSP های ثبت شده از هیپوکامپ موش های گروه های دریافت کننده محلول نمکی (CS؛ گروه کنترل روشنائی دریافت کننده محلول نمکی، DS؛ گروه کنترل تاریکی دریافت کننده محلول نمکی)

آن؛ $1/095 \pm 0/058$ میلی ولت؛ حداکثر $18/005 \pm 3/15$ درصد کاهش). بر اساس آزمون آماری این اختلاف معنی دار بود ($p < 0/0001$). به علاوه اختلاف قابل توجهی بین کاهش دامنه fEPSPها در هر دو گروه مورد آزمایش وجود دارد ($F_{11, 116.459} = 1151$) آزمون Tukey بیانگر آن است که این اختلاف معنی دار است ($p < 0/0001$) (شکل شماره ۴). شکل شماره ۵ دو نمونه از ثبت های واقعی گروه های شاهد و ملاتونین را نشان می دهد.

ب) LTP در گروه های دریافت کننده ملاتونین:
تحریک تتانیک کولترال های شافر در هیپوکامپ موش های صحرائی حاضر در گروه LR دریافت کننده ملاتونین منجر به کاهش قابل توجهی در دامنه ی fEPSPها گردید (قبل از القای تحریک تتانیک؛ $1/052 \pm 0/026$ میلی ولت و بعد از آن؛ $0/801 \pm 0/039$ میلی ولت؛ حداکثر $41/09 \pm 1/78$ درصد کاهش). بر اساس آزمون آنالیز واریانس این اختلاف معنی دار بود ($p < 0/0001$). اثر اعمال تحریک تتانیک در گروه DR نیز کاهش دامنه ی fEPSPها بود (قبل از القای تحریک تتانیک؛ $1/177 \pm 0/032$ میلی ولت و بعد از

شکل ۴- القای LTP در fEPSP های ثبت شده از هیپوکامپ موش های گروه های دریافت کننده ملاتونین (CM؛ گروه کنترل روشنائی دریافت کننده ملاتونین، DM؛ گروه کنترل تاریکی دریافت کننده ملاتونین)

شکل ۵- ثبت‌های واقعی از گروه‌های دریافت‌کننده محلول نمکی (چپ) و ملاتونین (راست)

بحث

در این تحقیق، اثر هم‌زمان ایجاد اختلال در ساعت زیستی بدن ناشی از تغییر در تجربه حس بینایی و استفاده از ملاتونین برون‌زاد روی شکل‌پذیری سیناپسی نورون‌های ناحیه CA1 هیپوکامپ موش صحرائی مورد بررسی قرار گرفته است.

الف) اثر محرومیت از بینایی بر پاسخ‌های پایه: نتایج

حاکمی از آن بودند که اختلاف دامنه بین دو گروه معنی‌دار نبود. بر اساس اطلاعات موجود تاکنون تحقیقی در مورد اثر محرومیت از بینایی روی شکل‌پذیری مدارهای هیپوکامپ صورت نگرفته است اما اثر تجربه‌ی حسی روی شکل‌پذیری قشر بینایی بررسی شده است. مثلاً در نتایج تحقیقی آمده است که دامنه‌ی پتانسیل‌های پس‌سیناپسی تحریکی در گروه روشنایی کوچکتر از گروه تاریکی است [۹]. چنین نتیجه‌ای از مطالعه Atapour و همکارانش نیز حاصل شده است [۲۲]. ضمن دوره‌ی بحرانی پس از تولد، فعالیت سیناپس‌های تحریکی بر سیناپس‌های مهارتی برتری دارد. به علاوه مدارهای مهارتی به علت کمبود تولید BDNF که موثر بودن آن در شکل‌پذیری سیناپسی امروزه محرز شده است [۲۳] دیرتر تکامل می‌یابند [۲۴]. محرومیت از بینایی در دوره‌ی بحرانی نیز فعالیت مدارهای تحریکی در قشر بینایی را بیشتر کرده و مدارهای مهارتی گابا‌ارژیک را مهار می‌کند [۱]. ممکن است فعالیت مدارهای تحریکی و مهارتی در دوره‌ی بحرانی در هیپوکامپ با توجه به این واقعیت که تشکیل و سازمان‌یابی اکثر سیناپس‌های هیپوکامپ مربوط به دوره‌ی بعد از تولد می‌باشد [۲۵] متفاوت از قشر نو باشد و اثر محرومیت از بینایی روی فعالیت این مدارها متفاوت از قشر نو باشد. به طور مثال Pollok و همکارانش بیان می‌دارند که نگهداری موش‌ها در تاریکی مطلق اگرچه اثری بر میزان تراکم BDNF mRNA ندارد ولی باعث افزایش میزان پروتئین BDNF در هیپوکامپ آنها می‌شود [۲۶]. Duffy و همکارانش بیان می‌دارند که هم‌زمان با افزایش تحریکات محیطی پاسخ مدارهای ناحیه CA1 هیپوکامپ افزایش می‌یابند [۲۷]. با این همه

Kim و همکارانش تغییر در تجربه‌ی حسی را بر پاسخ‌های پایه ناحیه‌ی CA1 موثر نمی‌دانند [۲۸]. همان‌گونه که ذکر شد ما نیز در تحقیق خود نشان دادیم که تغییر در تجربه‌ی حس بینایی در دوره‌ی بحرانی تکامل مغز موش صحرائی بر پاسخ‌های پایه‌ی ناحیه‌ی CA1 هیپوکامپ موثر نمی‌باشد. به هر ترتیب بررسی فعالیت مدارهای تحریکی و مهارتی هیپوکامپ در دوره‌ی بحرانی و نیز اثر محرومیت از بینایی روی فعالیت آنها، تحقیقات بعدی را می‌طلبد.

ب) اثر ملاتونین بر پاسخ‌های پایه: اثر ملاتونین روی

پاسخ‌های پایه در هر دو گروه روشنایی و تاریکی، افزایش معنی‌دار دامنه بود (به ترتیب $12/24 \pm 2/12$ درصد افزایش و $14/27 \pm 2/08$ درصد افزایش). در تایید نتایج حاصل از مطالعه ما می‌توان گفت: Musshoff و همکارانش گزارش کرده‌اند که ملاتونین، باعث افزایش واضح دامنه پاسخ پتانسیل‌های پس-سیناپسی در ناحیه‌ی CA1 هیپوکامپ می‌شود [۱۴]. گزارش Baydas و همکارانش نیز بیان می‌دارد که اثر ملاتونین بر پاسخ‌های پایه نورون‌ها، تسهیلی است [۲۹]. Escames و همکارانش در گزارش خود آورده‌اند که اثر مهارتی وابسته به NMDA ملاتونین بر فعالیت پایه نورون‌ها شامل مهار آئزیم نیتریک اکساید سنتتاز عصبی (nNOS) و مهار زیرواحد redox گیرنده NMDA می‌باشد [۳۰]. در تحقیق Wang و همکارانش که روی برش‌های مغزی تهیه شده از هیپوکامپ موش انجام شده بود، استفاده از ملاتونین اثری روی پاسخ‌های پایه در مقایسه با گروه کنترل نداشت [۳۱]. شاید علل اختلاف نتایج ما با نتایج متفاوت بالا این باشد که اولاً مطالعه ما به صورت *in vivo* بود و تمامی مطالعات ذکر شده به صورت *in vitro* انجام گرفته است. ثانیاً دوز استفاده شده برای ملاتونین در مطالعات مختلف متفاوت هستند و ممکن است ملاتونین در دوزهای مختلف بر دستگاه‌های مختلف میانجی-های شیمیایی مغزی عمل کند.

ج) اثر القای LTP در EPSPهای ثبت شده از

Sherif و همکارانش اعلام کرده‌اند که ملاتونین اثر تقویتی بر القای LTP در مدارهای ناحیه CA1 هیپوکامپ برش‌های مغزی موش دارد [۱۵]. علل تفاوت نتایج ما با نتایج این محققین می‌تواند موارد ذیل باشد: ۱- تحقیق ما به صورت *in vivo* و روی موش صحرایی انجام شد و این در حالی است که تحقیق فوق‌الذکر به صورت *in vitro* و روی موش انجام گرفته است. ۲- ما در تحقیق خود از دوز ۲ میکروگرم یا ۱۰ نانومول ملاتونین استفاده کردیم ولی El-Sherif و همکارانش از دوز ۱۰۰ میکرومول ملاتونین استفاده کردند. ۳- پروتوکل القای LTP ما، ۱۰۰ هرتز، ۱۰ بار با حد فاصل ۲ ثانیه بود ولی El-Sherif و همکارانش از پروتکل ۲۰۰ هرتز، ۳ بار با حد فاصل ۱۰ ثانیه استفاده کردند. ۴- حیوانات ما ۴۵ روزه و همگی از جنس نر بودند ولی حیوانات مورد استفاده در مطالعه فوق از هر دو جنس و کاملاً بالغ بودند. اما چرا بین میزان مهار LTP در گروه روشنائی و تاریکی مطالعه ما تفاوت معنی‌دار وجود داشت؟ علت می‌تواند این باشد که محرومیت از نور باعث افزایش سطح سرمی ملاتونین و بنابراین تنظیم کاهشی گیرنده‌های ملاتونین می‌شود [۱۳، ۳۵]. در مجموع می‌توان گفت که ملاتونین باعث تقویت fEPSP های ناحیه CA1 هیپوکامپ موش صحرایی می‌شود و این در حالی است که نگهداری موش‌ها در تاریکی مطلق به مدت ۴۵ روز باعث ایجاد تغییر در عمل تقویت fEPSP ها توسط ملاتونین نمی‌شود. بالعکس ملاتونین از القای LTP در این مدارهای نورونی جلوگیری می‌کند و نگهداری حیوانات در تاریکی مطلق برای ۴۵ روز با این عمل مهاري ملاتونین مقابله می‌کند. بنابراین پیشنهاد می‌شود اولاً نقش گیرنده‌های ملاتونین در این بین مشخص گردیده و ثانیاً تقابل عمل گیرنده‌های ملاتونین با گیرنده‌های NMDA در القای LTP در ناحیه هیپوکامپ بررسی شود. ثالثاً نقش پرورش حیوانات در روشنائی مطلق (نوع دیگری از تغییر در تجربه حس بینایی) بر القای LTP در نورن‌های ناحیه CA1 هیپوکامپ بررسی شود.

تشکر و قدردانی

هزینه انجام تحقیق ارایه شده از طریق طرح تحقیقاتی شماره ۸۶۲۸ به طور مشترک به وسیله معاونت پژوهشی دانشگاه علوم پزشکی کاشان و مرکز تحقیقات علوم اعصاب دانشگاه علوم پزشکی کرمان تامین گردیده است. نویسندگان مقاله، از اعضای محترم گروه فیزیولوژی و فارماکولوژی دانشگاه علوم پزشکی کاشان، به دلیل همکاری‌های بی‌دریغ ایشان، و نیز از سرکار خانم سعیده داوری، به خاطر کمک‌های ایشان در انجام طرح تحقیقاتی، کمال تشکر و قدردانی را به عمل می‌آورند.

ناحیه CA1 هیپوکامپ: در بخش بعدی مطالعه ما، به دنبال القای تحریک تنایک در مدارهای نورونی ناحیه CA1 هیپوکامپ موش‌های صحرایی هر دو گروه کنترل روشنائی و کنترل تاریکی افزایش در اندازه‌ی دامنه‌ی پاسخ‌ها مشاهده گردید (به ترتیب حداکثر $100/99 \pm 50/66$ درصد و حداکثر $41/24 \pm 4/07$ درصد افزایش). LTP نیز در هر دو گروه القا گردید اما مدت زمان پایداری LTP در دو گروه LR و DR به ترتیب ۷۵ و ۲۵ دقیقه بود (شکل شماره ۳). نقش گیرنده‌های NMDA در الگوهای مختلف یادگیری و القای LTP بالاخص در ناحیه هیپوکامپ به اثبات رسیده است [۳۲] و نشان داده شده است که آنتاگونیست‌های این گیرنده‌ها LTP را مهار می‌کنند [۳۳]. Duffy و همکارانش گفته‌اند که افزایش تحریکات حسی رسیده از محیط باعث افزایش LTP القا شده در نورون‌های ناحیه CA1 می‌شود [۲۷]. هرچند علت این تناقضات هنوز روشن نشده است؛ Kim و همکارانش در گزارش خود آورده‌اند که علت کاهش LTP در مدارهای ناحیه CA1 هیپوکامپ در پاسخ به تغییر تجربه‌ی حسی، فعال شدن کانال‌های NMDA به دنبال تغییر در تجربه‌ی حسی است و این اثر را می‌توان با آنتاگونیست رقابتی کانال‌های NMDA یعنی CGP39551 مهار کرد [۲۸]. بر اساس اطلاعات موجود تا کنون تحقیقی در مورد اثر تغییر در تجربه‌ی حس بینایی بر تغییر کینتیک یا تعداد گیرنده‌های NMDA در ناحیه هیپوکامپ صورت نگرفته است و احتمال اینکه محرومیت از بینایی در دوره‌ی بحرانی تکامل مغز باعث تغییر در ساختار مولکولی گیرنده‌های NMDA هیپوکامپ شود نیز وجود دارد که این مطلب خود بررسی بیشتری را می‌طلبد.

د) اثر ملاتونین بر القای LTP در fEPSP های ثبت شده از ناحیه CA1 هیپوکامپ: با اعمال تحریک تنایک در گروه‌های دارو، ملاتونین مانع از افزایش اندازه‌ی دامنه‌ی پاسخ‌های ناشی از اعمال تحریک تنایک در هر دو گروه شد و حتی این ممانعت در گروه روشنائی به حدی بود که ۲۰ دقیقه پس از اعمال تحریک تنایک در پاسخ‌های این گروه LTD القا شد. Ozcan و همکارانش در گزارشی آورده‌اند که ملاتونین القای LTP در ناحیه CA1 هیپوکامپ برش‌های مغزی موش صحرایی را مهار می‌کند [۱۶]. نتایج تحقیق Chaudhury و همکارانش نیز مبنی بر کاهش LTP القا شده در ناحیه CA1 هیپوکامپ موش در حضور ملاتونین است [۳۴]. بیان شده است که اثر مهاري ملاتونین روی LTP در هیپوکامپ از طریق فعال شدن آنزیم پروتئین کیناز وابسته به آدنیلیل سیکلاز با واسطه‌ی گیرنده‌ی MT2 ملاتونین صورت می‌گیرد [۳۱]. بر خلاف نتایج حاصل از مطالعه‌ی ما، El-

References:

- [1] Eichenbaum H. Otto T. Cohen NJ. Two functional components of the hippocampal memory system. *Behav Brain Sci* 1994; 17: 449-518.
- [2] Lavenex P. Amaral DG. Hippocampal-neocortical interaction: a hierarchy of associativity. *Hippocampus* 2000; 10: 420-430.
- [3] O'Keefe J. Nadel L. Hippocampus as a cognitive map London: Oxford University Press: 1987.
- [4] Kirkwood A. Rioult MC. Bear MF. Experience-dependent modification of synaptic plasticity in visual cortex. *Nature* 1996; 381: 526-528.
- [5] Crowley JC. Katz LC. Development of ocular dominance columns in the absence of retinal input. *Nat Neurosci* 1999; 2: 1125-1130.
- [6] Fagiolini M. Hensch TK. Inhibitory threshold for critical-period activation in primary visual cortex. *Nature* 2000; 404: 183-186.
- [7] Lee WC. Nedivi E. Extended plasticity of visual cortex in dark-reared animals may result from prolonged expression of cpg15-like genes. *J Neurosci* 2002; 22: 1807-1815.
- [8] Wiesel TN. Postnatal development of the visual cortex and the influence of environment. *Nature* 1982; 299: 583-691.
- [9] Fathollahi Y. Salami M. The role of N-methyl-D-aspartate receptors in synaptic plasticity of rat visual cortex in vitro: effect of sensory experience. *Neurosci Lett* 2001; 306: 149-152.
- [10] Maffei A. Nataraj K. Nelson SB. Turrigiano GG. Potentiation of cortical inhibition by visual deprivation. *Nature* 2006; 1038: 81-84.
- [11] Sermasi E. Tropea D. Dominici L. Long term depression is expressed during postnatal development in rat visual cortex: a role for visual experience. *Dev Brain Res* 1999; 113: 61-65.
- [12] Berry RL. Perkins AT. Teyler TJ. Visual deprivation decreases long-term potentiation in rat visual cortical slices. *Brain Res* 1993; 628: 99-104.
- [13] Vanecek J. Cellular mechanisms of melatonin action. *Physiol Rev* 1998; 78: 687-721.
- [14] Musshoff U. Riewenherm D. Berger E. Fauteek JD. Speckmann EJ. Melatonin receptors in rat hippocampus: molecular and functional investigations. *Hippocampus* 2002; 12: 165-173.
- [15] El-sherif Y. Tesoriero J. Hagan MV. Wieroszko A. Melatonin regulates neuronal plasticity in the hippocampus. *J Neurosci Res* 2003; 72: 454-460.
- [16] Ozcan M. Yilmaz B. Carpenter DO. Effects of melatonin on synaptic transmission and long-term potentiation in two areas of mouse hippocampus. *Brain Res* 2006; 1111: 90-94.
- [17] Soto-moyano R. Burgos H. Flores F. Valladares L. Sierralta W. Fernandez V. et al. Melatonin administration impairs visuo-spatial performance and inhibits neocortical long-term potentiation in rats. *Pharmacol Biochem Behav* 2006; 85: 408-414.
- [18] Fukunaga K. Horikawa K. Shibata S. Takeuchi Y. Miyamoto E. Ca²⁺/calmodulin-dependent protein kinase II-dependent long-term potentiation in the rat suprachiasmatic nucleus and its inhibition by melatonin. *J Neurosci Res* 2002; 70: 799-807.
- [19] Argyriou A. Prast H. Philippu A. Melatonin facilitates short-term memory. *Euro J Pharmacol* 1998; 349: 159-162.
- [20] Paxinos G. Watson C. The rat brain in stereotaxic coordinates New York: Academic press: 5 th ed. 2004.
- [21] Li S. Cullen WK. Anwyl R. Rowan MJ. Dopamine-dependent facilitation of LTP induction in hippocampal CA1 by exposure to spatial novelty. *Nat Neurosci* 2003; 6: 526-531.
- [22] Atapour N. Esteky H. Fathollahi Y. Alizadeh F. Primed-burst induced long-term potentiation in rat visual cortex: effects of dark-rearing. *Brain Res* 1999; 851: 148-153.
- [23] Alonso M. Bekinschtein P. Cammarota M. Nianna MR. Izquierdo I. Medina JH. Endogenous BDNF is required for long-term memory formation in the rat parietal cortex. *Learn Mem* 2005; 12: 504-510.
- [24] Lucas RJ. Freedman MS. Munoz M. Gorcia-Fernandez JM. Foster RG. Regulation of the mammalian pineal by non-rod, non-cone, ocular photoreceptors. *Science* 1999; 284: 505-507.
- [25] Amaral DG. Kurz J. The time of origin of cells demonstrating glutamic acid decarboxylase-like immunoreactivity in the hippocampal formation of the rat. *Neurosci Lett* 1985; 59: 33-39.
- [26] Pollock GS. Vernon E. Forbes ME. Yan Q. Ma YT. Hsieh T. et al. Effects of early visual experience and diurnal rhythms on BDNF mRNA and protein levels in the visual system, hippocampus, and cerebellum. *J Neurosci* 2001; 21: 3923-3931.
- [27] Duffy JF. Dijk DJ. Hall EF. Czeisler CA. Relationship of endogenous circadian melatonin and temperature rhythms to self-reported preference for morning or evening activity in young and older people. *J Investig Med* 1999; 47: 141-150.
- [28] Kim JJ. Foy MR. Thompson RF. Behavioral stress modifies hippocampal plasticity through N-methyl-D-aspartate receptor activation. *Proc Natl Acad Sci USA* 1996; 93: 4750-4753.
- [29] Baydas G. Yasar A. Tuzcu M. Comparison of the impact of melatonin on chronic ethanol-induced learning

- and memory impairment between young and aged rats. *J Pineal Res* 2005; 39: 346-352.
- [30] Escames G. Leon L. Lopez LC. Acuna-Castroviejo D. Mechanisms of N-methyl-D-aspartate receptor inhibition by melatonin in the rat striatum. *J Neurobiol* 2004; 16: 929-935.
- [31] Wang LM. Suthana NA. Chaudhury D. Weaver DR. Colwell CS. Melatonin inhibits hippocampal long-term potentiation. *Euro J Neurosci* 2005; 22: 2231-2237.
- [32] Asztely F. Gustafsson B. Ionotropic glutamate receptors. Their possible role in the expression of hippocampal synaptic plasticity. *Mol Neurobiol* 1996; 12: 1-11.
- [33] Kleinschmidt A. Bear MF. Winger W. Blockage of NMDA receptors disrupts experience-dependent plasticity of kitten striate cortex. *Science* 1987; 238: 355-358.
- [34] Chaudhury D. Wang LM. Colwell CS. Circadian regulation of hippocampal long-term potentiation. *J Biol Rhythms* 2005; 20: 225- 236.
- [35] Faillace MP. Delas Heres MA. Keller-Samineto MI. Rosentin RE. Daily variation in [125I]-melatonin specific binding in the golden hamster retina. *Neuroreport* 1996; 7: 141-144.

Archive of SID